

Jack London

COLȚ ALB

Traducere de Dan Starcu

București, 2017

Redactare: Mihaela Ada Radu

Ilustrații: Șerban Andreescu

Coperta: Cristina Dumitrescu

DTP: Irina Geambașu

Corectură: Pusha Oprea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK
Colț alb / Jack London ; trad. de Dan Starcu. - București : Aramis Print, 2017
ISBN 978-606-706-650-0

I. Starcu, Dan (trad.)

821.111

ISBN 978-606-706-650-0

Copyright © 2017 Aramis Print s.r.l.
Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.

Editura ARAMIS • Redacția și sediul social:
B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833,
sector 4, București, O.P. 82 – C.P. 38;
tel.: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19;
e-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro.

Departamentul desfacere: tel.: (021) 461.08.08/12/13/16;
fax: (021) 461.08.09/19; e-mail: desfacere@edituraaramis.ro
www.edituraaramis.ro
www.megapress.ro

Cuprins

1. Drumul prăzii	7
2. Lupoaca	19
3. Urletul foametei	37
4. Înfruntarea colților	55
5. Vizuina	71
6. Micul lup cenușiu	85
7. Peretele către lume	95
8. Legea cărnii	113
9. Stăpânii focului	123
10. În robie	141
11. În afara legii	153
12. Urmărindu-i pe zei	161
13. Legământul	169
14. Foamea	181
15. Dușmanul neamului său	193
16. Zeul cel nebun	207
17. Legea urii	217
18. Moartea atârnată de gât	225
19. Neîmblânzitul	239
20. Zeul iubirii	249
21. Drumul cel lung	265
22. Ținutul din Sud	273
23. Ținutul zeului	283
24. Chemarea neamului său	299
25. Lupul adormit	307

Capitolul I

Drumul prăzii

Fluviul înghețat era străjuit, pe fiecare mal, de o pădure întunecoasă și amenințătoare de conifere. Viscolul alungase zăpada de pe crengile copacilor și, în lumina slabă a asfințitului, aceștia păreau a se uni unul cu celălalt, aplecându-și trunchiurile, întunecate și rău prevestitoare, către vecinii cei mai apropiați. Tăcerea stăpânea ținutul nesfârșit, lipsit de viață, împietrit și înghețat, iar locurile păreau jalnice și triste. Te cuprindea pofta de a râde, un râs născut din jale, precum cel al Sfinxului, rece ca gheața, simțindu-te lipsit de putere în fața imensității și a zăpezii eterne.

Acela era ținutul sălbatic al nordului - Wild-ul cum îi spuneau oamenii - unde gheața nu se topește niciodată.

Deși totul părea mort, ceva se mișca: era o sanie trasă de un atelaj de câini-lupi, care urca pe fluviul încremenit de suflarea gerului. Blana fiecărui animal prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheța de cum le ieșea din gură, așezându-se apoi, sub formă de cristale, pe trupurile lor. Câinii trăgeau cu greu sania de care erau prinși cu hamuri și șleauri de piele. Acestea îi răniseră, căci nu le era ușor să-și care povara, sania – făcută din coajă de copac – era lipsită de tălpi și se târa direct pe zăpadă. Vârful saniei era ridicat și răsucit, ca să împingă sub burta saniei zăpada afânată care se înălța, în valuri, înaintea atelajului. Pe sanie se găsea o ladă lungă și îngustă, legată bine, dar și alte obiecte, adică pături, o toporișcă, un ibric, o tigaie. Însă lada aceea ocupa cel mai mult loc, fiind observată de la prima privire.

În fața câinilor mergea, cu greu, un bărbat care avea niște rachete mari prinse de încălțări, ca să nu se scufunde prea adânc în zăpadă. În spatele saniei venea altul. Al treilea zăcea în lada de pe sanie... Pentru el, chinurile se sfârșiseră, sălbăticia îl ucisese. Nu avea să mai miște sau să se mai lupte vreodată...

De fapt, Wild-ul nu iubește mișcarea, nici viața care presupune mișcare. Nu urmărește decât

să distrugă orice vietate, îngheață apa ca să-i oprească mersul către mare, transformă seva din copaci în țurțuri mici și își revarsă ura încercând să-l ucidă pe om, ființa neliniștită, neobosită și sfidătoare, care se aventurează uneori pe acolo.

Pe lângă sanie se deplasau cei doi bărbați, încă vii. Netemători, dârji, cu trupurile acoperite de blănuri și piei, rezistau încă, deși obrajii, genele și buzele le erau albite de gheața cristalină provenită chiar din răsuflările lor, astfel că de-abia li se mai distingeau chipurile...

Păreau niște năluci, niște duhuri ce participau la înmormântarea unei stafii. Erau însă doar oameni, care se luptau cu sălbăticia crâncenă, cu ținutul tăcerii și al încremenirii, bieți rătăcitori, plecați într-o mare aventură, înfruntând lumea aceea nesfârșită ca împărăția cerurilor.

Se deplasau în tăcere, cu efort minim, economisindu-și chiar răsuflarea necesară în rostirea cuvintelor. Liniștea din jur, apăsătoare, de plumb, li se părea o povară. Le apăsa mintea și o simțeau precum scufundătorii care suportă presiunea adâncurilor, de mai multe atmosfere. Îi strivea cu greutatea întinderii nemărginite și a destinului lor neschimbat. Le chinuia sufletele, storcându-le toată dragostea de viață, dorințele,

ba chiar și mândria, căci înțeleseseră cât de mici și neputincioși erau, ca o mână de praf în mijlocul forțelor dezlănțuite.

Trecu o oră, apoi alta. Lumina slabă a zilei lipsite de soare începea să piară, când un urlet îndepărtat răsună stins în văzduhul împietrit. Treptat, deveni mai ascuțit, până ce atinse frecvența sa cea mai înaltă, pe al cărei palier rămase o vreme, iar după aceea încetă lent. Se distingeau, în urletul acela, cruzimea și dorința mistuitoare, fără de care l-ai fi crezut chemarea unui suflet rătăcit, care-și plângea soarta. Omul din față își întoarse capul și se uită la celălalt. Făcură semne din cap, prin care se înțeleseră.

Alt urlet izbucni în tăcerea din jur. Oamenii își dădură seama de unde provenea. În urma lor, întinderea de zăpadă se tânguia. Al treilea urlet, ca un răspuns, răzbătea tot din urmă, mai din stânga celui anterior.

- Vin după noi, Bill, zise bărbatul din față.

Glasul lui părea răgușit și provenea parcă dintr-o altă lume. Ca să scoată cuvintele acelea, făcuse un efort deosebit.

- Nu prea au ce vâna, îi răspunse celălalt. N-am văzut urmele unui iepure de mai multe zile.

Tăcură. Cu urechile la pândă, ascultau urletele care continuau în urma lor.

Când veni noaptea, ascunseră câinii într-un desiș de pe mal și își ridicară tabăra. Sicriul, pus lângă foc, le servea și de masă și de scaun. Câinii, îngrămădiți mai departe de flăcări, mârâiau unul la altul și se certau, dar nu voiau să se miște de acolo.

- Henry, am impresia că stau mai cumiți și mai aproape de noi ca de obicei, zise Bill.

Celălalt, aplecat deasupra focului, încălzind ibricul unde pusese cafea și bucăți de gheață, îi făcu un semn afirmativ din cap. Nu încercă să-i răspundă prin cuvinte până ce nu se așeză bine pe sicriu și începu să mănânce.

- Știu ei că aici se află în siguranță. E mai bine să sfâșie ei ceva decât să fie mâncați. Nu sunt proști!

Bill clătină din cap, nu prea convins:

- Eu știu?

Celălalt se uită mirat la el.

- Până acum nu te-ai îndoit niciodată de deșteptăciunea lor.

- Henry, n-ai auzit ce zgomot au făcut când le-am dat de mâncare? îl întrebă Bill, mestecând fasolea.

- Da, s-au bătut pe hrană mai tare ca de obicei.

- Câți câini avem, Henry?

- Șase.

- Bine, dar...

Bill se opri o clipă, nelămurit, vrând să-și accentueze cuvintele:

- Dacă avem șase câini și eu am scos din sac șase pești, dându-i fiecăruia câte unul, de ce a rămas un câine fără mâncare?

- Fiindcă ai greșit numărătoarea.

- Deci avem șase câini. Eu am scos șase pești, repetă celălalt. Ureche Tăiată a rămas fără pește. Din cauza asta m-am întors la sac și i-am dat și lui un pește.

- Avem numai șase câini, insistă Henry.

- Poate că nu toți erau câini, îi zise Bill, dar toți au primit pește.

Henry se opri din mâncat. Se uită printre flăcări și numără dulăii.

- Sunt șase, zise el.

- L-am văzut pe unul fugind printre troiene, îi replică Bill. Oricum, eu am numărat șapte.

Henry îl privi cu milă și îi zise:

- Bine ar fi să se termine mai repede drumul acesta!

- Cum adică? îl întrebă Bill.

- Vreau să spun că sicriul și ce are în el te chinuie și ai început să ai năluciri.

- Poate că așa e, îi răspunse Bill, dar ți-am zis că un dulău a fugit prin zăpadă. I-am văzut urmele. Apoi am numărat câinii și erau șase. Urmele au rămas întipărite în zăpadă. Vrei să le vezi?

Henry nu se mai opri din mestecat. Termină mâncarea, bău o ceașcă de cafea, apoi se șterse cu mâna la gură.

- Vrei să spui că...

Un urlet răsună din beznă, întrerupându-l. Îl ascultă, după care își continuă vorba, indicând dincotro venea zgomotul.

- ...era un lup?

Bill încuviință din cap.

- Sunt sigur de asta. Doar ai văzut ce larmă au iscat dulăii!

Urletele se succedau, astfel că liniștea sălbăticiiei se spulberă. Câinii, speriați, se înghesuiau unul în celălalt, stând cât mai aproape de foc, încât acesta le părlea blănurile. Bill își aprinse pipa, după ce mai puse câteva lemne pe foc.

- Am impresia că te-au speriat cam tare, îi zise Henry.

Respect pentru... - Eu știu? făcu Bill, trăgând din pipă. Mă gândeam, Henry, că el e mai fericit decât vom fi noi doi vreodată.

Evident că vorbea despre cel aflat în lada de sub ei.

- Când vom pieri noi, Henry, nu știu dacă vom avea destule pietre ca să ne acopere și să ne apere de dulăi.

- Noi însă nu avem un nume, bani și ce mai avea el, adăugă celălalt. Nu-i nevoie să ne care atâta drum ca să ne îngroape.

- Ce-o fi căutat, Henry, prin sălbăticia asta de la capătul lumii, căci trăia așa de bine la el acasă, fără grija hainelor sau a mâncării?

- Putea să trăiască până la adânci bătrâneți, dacă n-ar fi venit aici, zise și Henry.

Bill vru să mai spună ceva, dar se opri, mulțumindu-se să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i înconjura de pretutindeni. În bezna de nepătruns nu se deslușea nicio formă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca jăraticul. De altfel, în jurul întregii tabere se formase un cerc de ochi sclipitori. Din când în când, câte o pereche de ochi se mișca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Câinii se agitau și mai tare. Speriați, se traseră mai aproape de flăcări, târându-se până la picioarele oamenilor. Unul dintre ei, în învălmășeala iscată, căzu în foc, de unde ieși repede urlând, în vreme ce mirosul de păr ars se răspândi în jur. Zgomotul făcut îi determină pe lupi să se retragă câteva clipe, dar, după ce larma încetă și câinii se mai liniștiră, se întoarseră pe vechile poziții.

- Ce necaz, Henry, că ți s-au terminat gloanțele!

Bill isprăvi de fumat și își ajută tovarășul să facă un culcuș din blănuri și pături puse peste crengi de brad.

Mormăind, Henry își desfăcu șireturile de la mocasini.

- Câte gloanțe ne-au mai rămas?

- Trei, îi răspunse Bill. Dacă ar fi fost trei sute! I-aș fi găurit pe toți nemernicii ăștia!

Îi amenință pe lupi cu pumnul, apoi își puse încălțăminte lângă foc.

- De s-ar mai încălzi puțin... De două săptămâni sunt cincizeci de grade sub zero! Bine ar fi fost să nu fi plecat la drum, Henry. Nu știu cum se va termina... Nu mă simt prea grozav. Ce bine ar fi să ajungem odată la fortul McGurry, să stăm lângă foc și să jucăm cărți!